

Nuo Auzsros... iki Aušros

Poeto, lietuvių liuteronų kunigo **Valdo Aušros** pasakojimas

Užrašė **Dalia STAPONKUTĖ**

Su poetu ir kunigu Valdu Aušra susipažinome 2022-ųjų vasarą Vilniuje, Antrajame pasaulio lietuvių rašytojų suvažiavime. Jis atvyko iš JAV, aš – iš Kipro. Nutariau pakalbinti poetą ir specialiai „Pasaulio lietuviui“ paimti interviu. Šį V. Aušros pasakojimą užrašiau savo gimtojoje sodyboje Pašiaušėje, Kelmės rajone. Šaknys traukia prie kitų šaknų, todėl pašnekesys sukosi ne vien apie kūrybą, bet ir kilmę, sudėtingą ir vingiuotą lietuvių diasporos kūrėjo kelią. Mano užduoti klausimai klausantis šio pasakojimo, varto Ievos Simonaitytės plunksnos, tapo nebesvarbūs. Jie išipynė tarp pasakojimo eilučių ir liudija bendrą lietuvių diasporos likimo dramą ir ilgainiui ryškėjančią kūrybinę vienatvę.

Mano krepšys pilnas Rytprūsių istorijų... Simboliška, kad rašytoja Ieva Simonaitytė ir Vydūnas buvo geri mūsų – Aušrų – šeimos bičiuliai. Su jais artimai bendravo mano senelis Jonas Aušra. Tuo didžiuojamės. Pats esu kilęs iš Rytprūsių, dabar gyvenu Čikagoje, o mano kelias į JAV kupinas sudėtingų gyvenimo posūkių. Mano, liuteronų kunigo, tarnystė „prasidėjo“ nuo biologijos studijų Vilniuje, net į aspirantūrą 1989-aisiais buvau įstojęs ir apie jokią kunigystę negalvojau. Dar 1987-aisiais, kai krikštijau savo dukrą liuteronų bažnyčioje, mane persmelkė nerami mintis: kad tik šis žingsnis „nesutrukdytų“ mokslinei karjerai. Tačiau istorija tokia, kad jau nuo 1988-ųjų, sovietų pertvarkos laikais, sostinėje viena po kitos ėmė veikti įvairios religinės bendruomenės, siekiančios įkurti arba atkurti savo istorinius centrus. Liuteronai ir reformatai tais laikais rinkdavosi prie „Kronikos“ kino teatro ir mano aktyvioji teta Marytė Paliokaitė įtraukė mane į „atkūrėjų“ sąrašą... Ilgainiui tikintiesiems buvo sugrąžinta Reformatų bažnyčia. Kartą per mėnesį iš įvairių vietų tada atvykdavę kunigai ir vesdavę pamaldas

Katalikų bažnyčios kurijose prie Šv. Mikalojaus bažnyčios, o vėliau – Universiteto auloje. Tai patraukė mano dėmesį, pradėjau domėtis teologija ir jau 1990-aisiais man pasiūlė būti liuteronų bažnyčios jaunimo atstovu Pasaulinės liuteronų federacijos suvažiavime, vykusiame Kuritibos mieste, Brazilijoje. Toje kelionėje, pusę dienos praleidęs Frankfurto oro uoste, iš kurio mums neleido išeiti, supratau, kad noriu ne tik studijuoti teologiją kaip filosofiją, bet ir tarnauti kunigu. Prisipažinsiu, apie kunigus ankstyvoje jaunystėje nebuvau geriausios nuomonės... Kelionė į Braziliją pervertė visą mano gyvenimą, tapau aktyvus bažnyčios šalininkas: įsteigiau penkias Biblijos skaitymo grupes; mokiau jaunimą konfesinių dalykų, ruošdamas konfirmacijai; vyskupo skatinamas, vedžiau pamaldas. Savo pirmąjį pamokslą – Žodelį pasakiau Kauno liuteronų bažnyčios pamaldose 1990-ųjų kovo 11-ąją. Jas tuo metu vedė kun. Jonas Kalvanas jaunesnysis. Savo pirmąsias savarankiškas pamaldas vedžiau irgi Kaune 1991-ųjų sausio 13-ąją.

Valdas Aušra Klaipėdos liuteronų bažnyčioje. Nuotr. iš asm. V. Aušros arch.

Rimtas domėjimasis teologijos studijomis atvedė mane į Čikagą. Teologijos studijos vyko dviem etapais – pirmąjį 1991–1995 metais rėmė Pasaulinė Liuteronų Federacija, o antrąjį 1998-aisiais – Amerikos evangelikų liuteronų bažnyčia (angl. ELCA). Po pirmojo etapo sugrižau į Lietuvą ir gyvenau ten iki 1998 metų, tarnavau Vilniaus liuteronų parapijoje. Paskui vėl išvykau į Čikagą studijuoti toliau, rašyti disertacijos. Ten su šeima ir likau, nors iki šiol dažnai grįžtu į Lietuvą. Jaučiuosi apdovanotas tuo, kad šiandien gyvenu apsuptas didžiausios mūsų diasporos ir patarnauju seniausioje, jau 112 metų gyvuojančioje, liuteronų parapijoje. Tikiu, jog šios aplinkybės padėjo ir įkvėpė mane kurti, rašyti poeziją.

Čikagoje nuolat girdėdavau vietinius lietuvius samprotaujant, jog tikrieji lietuviai likę tik Amerikoje. Neva Lietuva pasikeitė. Tuo tikėjo beveik visi išeiviai, nors iš Lietuvos pusės nuolat aidėdavo, kad „tikra Lietuva“ esanti tik Lietuvoje. Besiklausant abiejų pusių man gimė idėja nutiesti tiltą – suburti lietuvius į vieną, visus sujungiantį renginį. Sulaukiau ryžtingo kunigo Antano Saulaičio palaikymo! Savo pažintį, ryšį ir draugystę su gerbiamu Antanu vadinu svarbiais ir istoriniais, net ir mano aktyvioji teta Marytė, įtraukusi mane į „atkūrėjus“, buvo Saulaičio motinos mokinė Pagėgių gimnazijoje. Tais metais, kai renginys pribrendo, mirė poetas Justinas Marcinkevičius. Ėjo 2011-ieji. Nutarėme pagerbti kūrybinį poeto palikimą ir savo renginyje panaudoti jo eiles. Pasitelkiau „Dainavos“ ansamblio chorą. Choro vadovas Darius Polikaitis sukūrė chorui dainą, o kompozitorė Nijolė Sinkevičiūtė pagal mūsų išsirinktus eilėraščius – mišias chorui, berniuko diskanto balsui ir mušamiesiems. „Mušamieji“ buvo mano pasiūlymas, tik kompozitorė nenaudojo visiems gerai žinomų džiazų mušamųjų, o įpynė timpaną ir vibrafoną. Šitaip tarp bendruomenių Lietuvoje ir JAV užsimezgė graži draugystė ir nuoširdus, įkvepiantis bendradarbiavimas. Po dvejų metų, vėl susibūrę lietuviai iš įvairių vietų, dainavome ir vaidinome scenoje pagal Donelaičio kūrybą. Itin ryškaus būta rašytojos, mokslų daktarės Dalios Cidzikaitės, tuo metu dirbusios „Draugo“ dienraščio vyriausiąja redaktore, indėlio. Kultūrologė dr. Kristina Blockytė-Naujokė parašė scenarijų. Dalyvaujant „Žaltvykslės“ teatrui ir „Dainavos“ chorui renginys mums puikiai pavyko. Dedikavau Donelaičiui eilėraštį ir pasiūliau įtraukti jį į programą, kurioje buvo numatyta atlikti Vivaldžio „Metų“ muziką. „Metus“, sėdėdamas dviejų teatro aktorių tempiamoje brikelėje, akordeonu grojo Rimantas Pumputis.

Liuteronų parapijos vadovybė per 95-ąjį parapijos jubiliejų, 2005 m., (JAV). V. Aušra stovi pirmas iš dešinės. Nuotr. iš asm. V. Aušros arch.

Šiuos svarbius Čikagos ir Lietuvos lietuviams įvykius, o taip pat mano kūrybinius sumanymus pertraukė mamos liga, trukusi trejetą metų ir ją galutinai pakirtusi. Dažnai važinėjau į Lietuvą, o atvykęs mamos mirties metinėms, pradėjau kartu su bičiuliais dėlioti savo pirmąją poezijos rinktinę – turėjau 39 eilėraščius. Skaičiuojant nuo šiandien, leidybinė veikla ir visa, kas su ja susiję, prasidėjo beveik prieš trejetą metų. Mano poezijos knygų dizainerė – dailininkė Algė Varnaitė iš Kauno. Knygą spausdino Morkūno spaustuvė, įkurta Čikagoje ir po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo perkelta į Kauną. Mano poezijos knygą vaikams subtiliai ir jautriai iliustravo Rūta Čigriejūtė. Štai tokia mano kūrybos pynė – prasidėjusi Čikagos lietuvių bendruomeninėje ir nusitęsusi iki „komandinio“ ir konkretaus darbo su bendražygiais Lietuvoje. Tai ir noriu pabrėžti: esu ne tik apdovanotas, bet ir dėkingas žmonėms už pasitikėjimą.

Mano dar neužrašyta ir, ko gero, neišpasakojama istorija prasidėjo nuo brolių Paliokų likimo dramos. Per prancūzų karą, kai kazokai nuniokojo istorines Rytprūsių žemes, likimas išblaškė Rytprūsių gyventojus ir dalį jų nukreipė į Lietuvą. Tarp jų buvo du broliai Paliokai. Vienas apsistojo prie pasienio, o kitas patraukė Panevėžio link. Šiandien, Čikagoje gyvenantiems Paliokų giminės nariams, kilusiems nuo Panevėžio, juokaudamas mėgstu sakyti: „Mes – *prie sienos* – likome su savo liuteronų tikėjimu, o jūs tikėjimą pakeitėte.“ Susitikę su Paliokais

JAV visados pabendraujame, nors šiandien jau nesame tokie artimi giminaičiai.

Štai vienas iš „senujų“ Paliokų yra mano senelis Mikas Paliokas iš mano mamos Lydijos Paliokaitės Aušrienės pusės. Netoli jų gyvenusios Rytprūsių Aušrų giminės, iš mano tėvo Algirdo Aušros pusės, istorija dar sudėtingesnė. Pastaroji atspindi viso krašto dramą, apie kurią savo knygoje „Minjotų Donkichotas“ (2008) pasakoja rašytoja Astrida Petraitytė, irgi mūsų giminaitė. Tokios tad žemiškos istorijos...

Senelis Jonas Aušra vaikystėje nemokėjo lietuviškai, bet ilgainiui išmoko ir išmokė savo brolius ir seseris. Užaugęs buvo vienas iš Vydūno pasekėjų ir bičiulių, dirbo Jankaus spaustuvėje. Vydūno paskatintas, 1909-aisiais įkūrė Katyčiuose jaunimo organizaciją „Vainikas“, garsėjusią savo spektakliais, vėliau – jaunimo „Santarą“, ir siekė Mažosios Lietuvos prijungimo prie Lietuvos. 1939-aisiais, kai vokiečiai nuo Lietuvos atplėšė Klaipėdos kraštą ir senelio Jono pasiteiravo, kokios jis pilietybės, nes I pasauliniame kare tarnavo Vokietijos kariuomenėje, tas atsakė: „Esu lietuvis.“ Vokiečiai atėmė iš jo turtą, išsiuntė į koncentracijos stovyklą, bet paskui paleido sakydami: „Keliauk plikas į tą savo Lietuvą.“ Jo žmonai, mano močiutei Mėtai Šimkutei Aušrienei, siūlė priimti Vokietijos pilietybę ir nesikankinti, atseit „būk protingesnė už savo vyrą“, bet ji atsakė: „Ne. Kur mano vyras – ten ir aš.“ Nuo jų atskyrė vaikus ir išdalino juos po šeimas aplink Tauragę. Prasidėjus II pasauliniam, senelis sugrįžo į Lietuvą – pas brolių, jų motina, mano prosenelė, dar buvo gyva. Tačiau ir vėl – užėjo sovietų kariuomenė. Klaipėdos krašto gyventojams įsakė evakuotis. 1945-ųjų pavasarį prasidėjo evakuacija per Aistmares, ledas ant marių tirpo, pabėgėlius bombardavo. Daugybė jų žuvo. Močiutę Mėtą sužeidė. Netekusi daug kraujo, gydėsi Gdansko ligoninėje. Po gydymo ir operacijų jautėsi per silpna kur nors keliauti ir liko Lenkijoje, o 1947-aisiais sugrįžo namo į Lietuvą. Nuo Sibiro tada mano senelius išgelbėjo tik tai, kad turėjo įrodymų buvę tikrosiomis vokiečių aukomis. Sovietų valdžia jų nebelietė.

Iš dešinės: (sėdi) V. Aušros tėvas Algirdas Aušra, Rūta (Rūta Petraitytė, rašytojos Astridos Petraitytės mama), vaikų auklė, tėvo brolis Jonas Gediminas (žuvęs II pasauliniame kare). Nuort. iš asm. V. Aušros arch.

Paradoksalu, kad mano senelis Mikas Paliokas su savo broliais per I pasaulinį buvo paimtas į Rusijos kariuomenę, o 1917-aisiais, per bolševikų revoliuciją, atsidūrė Sankt Peterburge. Dar vaikas esu girdėjęs mamą kalbant apie šį faktą. Neva Mikas savo giminei pasakojęs, kad po Žiemos rūmų šturmo, sėdėdamas su kareiviais prie laužo, matė Lenina. Šis neva vaikščiojęs tarp kareivių ir su jais kalbėjęsis. „Niekuo ypatingas žmogus“, – yra pasakęs Mikas.

Dar dramatiškesnė mano dėdžių istorija... Mano tėvo – Algirdo Aušros – brolis vardu Jonas Gediminas, senelio Jono sūnus iš pirmosios santuokos, buvo atiduotas įsisūnyti Mikui, neturėjusiam vaikų. Jono Gedimino mama mirė gimdydama ir buvo palaidota jau sunaikintose Klaipėdos kapinėse, kur dabar Klaipėdos skulptūrų parkas. Kai ardė kapines, mano tėvas mums, dar vaikams, tą vietą parodė ir pasakė: „Vaikai, prisiminkite, čia palaidota jūsų senelio pirmoji žmona, jūsų močiutė.“ Per II pasaulinį karą vokiečiai pagal hitlerininkų nurodymus paėmė

Joną Gediminą į kariuomenę ir jis labai jaunas žuvo „mėsmaalėje“ prie Stalingrado. Kitas mano dėdė, mamos brolis Dovas Paliokas, vokiečiams okupavus Lietuvą, studijavo Vilniaus universitete. Vokiečiai uždarė universitetą, o Dovą, laisvai kalbėjusį vokiškai, paėmė dirbti į štabą vertėju. Karo pabaigoje štabas su vertėju traukėsi, partizanai juos užpuolė ir sušaudė. Mano močiutė iš mamos pusės Emilija Paliokienė gavo pranešimą apie žuvusį sūnų ir susiruošė ieškoti kapo, tačiau ją sustabdė dukros. Kam rizikuoti dar ir savo gyvybe? Niekas nežino, kur Dovas palaidotas.

Mūsų giminė planuoja prie Sartininkų bažnytelės pastatyti paminklą visiems nežinia kur žuvusiems – tokių mūsų giminėje yra apie dešimt. Būdamas Lietuvoje, visados stengiuosi koku nors būdu juos paminėti.

Apie „vilko vaikus“... Giminėje turime tetą Elzbietą, mano tėvo pusseserę, kurią vadiname Pyta. Ji – kunigo Fetingio žmona. Nuo Katyčių, Šlepų kaimo. Kai jai buvo ketveri ar šešeri, jos šeima pavarde Šimkai, traukdamasi iš Klaipėdos į Vokietiją, pakliuvo į bombardavimą. Pabėgėlių vilkstiniėje kilo panika, sumaištis, žmonės išsibarstė, išsislapstė. Elzbieta pasimetė nuo tėvų ir po poros metų elgetavimo su nepažįstama moterimi atklydo į Klemiškes. Taip lėmė likimas, kad pataikė užėti į savo tetos – mano močiutės Emilijos – trobą. Toji, matyt, mergaitę atpažino ir nuojauta jai liepė ištarti žodžius: „Šitas vaikas iš čia niekur nebeis.“ Sugrįžimas namo – tarsi užsivėręs istorijos ratas... Su „vilko vaikais“ susijusi dar viena istorija. Mano senelių Paliokų sodybą su malūnu Urviniuose per karą kažkas padegė, nes ji stovėjo tarpfrontinėje linijoje. Sakoma, kad galėjo padegti bet kuri „pusė“, nes malūnai būdavo geros slėptuvės snaperiams. Šeimyna slapstėsi palaukės apkase, o apšaudymui nurimus susirentė sau būstą iš plūktinio tvarto. Vieną dieną pas juos atklydo karo pabėgėliai – motina su dviem vaikais. Mano močiutė Emilija išvirė atklydėliams sriubos, tačiau peralkus valgyti daug negalima: nors vaikai prašė motinos taip pamišusiai nesrėbti, ji neklausė ir persivalgiusi čia pat mirė. Vaikai, mergaitė ir berniukas, liko našlaičiai. Paliokai apsiėmė auginti mergaitę, o berniuką atidavė į šalia gyvenusių giminaičių šeimą. Apie 1958-uosius tuos vaikus, jau įpusėjusius vidurinę mokyklą, per Raudonąją Kryžių susirado jų tėvas, buvęs karo belaisvis. Išsivežė abu į Vakarų Vokietiją. Po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo į kaimą atvyko moteris vardu Renata ir kapinaitėse, kur palaidoti seneliai Paliokai, paliko iškaltą lentelę su vokišku užrašu ir padėka Paliokams už tai, kad „išliko gyvi“.

Liuteronų parapijos choras per 95-ąją parapijos jubiliejų, 2005 m., (JAV). V. Aušra stovi paskutinėje eilėje, antras iš dešinės. Nuotr. iš asm. V. Aušros arch.

Logiška, kad Klaipėdos kraštas man yra iki pašaknų savas ir dabar esu Mažosios Lietuvos fondo ir draugijos pirmininkas. Įsiliejau į tą veiklą labai noriai. Mes išleidome Mažosios Lietuvos enciklopediją, finansavome 40 knygų, skirtų krašto istorijai, leidybą. 2023-ųjų sausį mane pakvietė į Klaipėdos krašto prisijungimo 100-metį. Klaipėdos vicemeras Arvydas Česiulis, kviesdamas mane atvykti, sakė: „Valdai, sausio penkioliką dieną pakalbės Respublikos prezidentas, po to – Klaipėdos meras, o po to – kunigas Valdas Aušra. Gražu, ar ne?“ Pajuokavau, kad Klaipėda labai gražiai mane vilioja atgal.

Tačiau ne visados buvau toks „veiklus“... Mokykloje bijodavau viešai kalbėti ir net tai, ką gerai mokėdavau, prakalbęs pamiršdavau. Tačiau lūžis įvyko studijų laikais, man studijuojant biologiją: turėjau sakyti kalbą aukštesniųjų kursų studentams ir tada įvyko stebuklas. Rėžiau kalbą, net save nustebinau. Ateina tokia diena visiems. JAV, rašydamas disertaciją iš teologijos, turėjau neeilinį vadovą, gerai žinomą profesorių Vitorą Westhelle'ą iš Brazilijos, jo šaknys – irgi Rytprūsių. Mirė gana jaunas, didelė netektis jo buvusiems studentams. Jis sakydavo: „Tu viską žinai geriau už profesorius, nes disertacijos medžiagą ir visas mokslo naujoves esi šviežiai išnagrinėjęs, tad visai nesijaudink.“ Tačiau psichologiškai sveikiau, kai truputį jaudiniesi, tik svarbiausia – nesuakmenėti iš baimės. Lig šiol negaliu „visai nesijaudinti“. Kai sakau pamokslą ir reikia ilgai kalbėti, tekstą kartais pasirašau. Būna įdomu stebėti, kas nutinka, kai po angliškų pamaldų eina lietuviškos. Pastarosios trunka kone ketvirčiu valandos ilgiau. Mat kiekviena kalba turi savo

vidinę „kalbą“ ir savitus raiškos būdus. Konfesinėse kapinaitėse Šikšniuose, kur kartą per metus, vasaromis, susiburia mūsų giminė ir kunigas Mindaugas Dikšaitis veda pamaldas, šventina paminklus – visi, susirinkę iš smalsumo išgirsti jo kalbą, nesutelpame. Tose kapinėse, Sartininkų bažnytelėje, esu sakęs pamokslų ir aš. 2014-ųjų rugpjūtį ten vyko visai Paliokų giminei skirtos pamaldos – žmonės stovėjo aplink bažnyčią, nebeišsiteko viduje. Jaudulys – ne našta. „Stula“ reiškia „jungas“. Jungas yra mano našta. Esu įkinkytas. Jei našta lengva – ir jungas lengvas.

Tikroji našta – nesutarti. Sykiu nesutarimas yra veiksmas, kartais – būtinas siekiant išgyventi. Atsisakymas žengti per bažnyčios slenkstį vien dėl to, kad toks žmogaus principas, reiškia save nuteisti. Tačiau tai irgi yra tikėjimas. Kiekvienas puoselėja asmeninį santykį su Dievu. Turiu tokį parapijietį Albina, jis emigravo į Ameriką 6-ajame dešimtmetyje, kai vokiečių kilmės žmonėms leido išvykti iš Lietuvos. Jam dabar 94 metai, o jo žmonai – 96. Bent kartą per mėnesį į mano pamaldas parapijoje važiuoja šimtą kilometrų. Tikėjimas turbūt yra jaunystės receptas... Pas mane dažnai atvyksta žmonių iš lietuvių bendruomenės pasišnekėti, kartais net neina pas katalikų kunigą. Pasišnekam, žmogui palengvėja. Būna, kad paskui nenori pažinti, nes išpasakoja skaudžius įvykius ir rūpesčius. Visko būna, bet ateina valanda, kai tam žmogui vėl blogai. Tada tenka atiduoti save iš naujo. Daug skausmo iš žmonių sugeriu. „... ,Kodėl lyja lietus?‘ – klausiat / Nes kitaip jis negali / ... Iš skausmo prisirenka lietus / Nuo jo palengvėja / ... “.

Man dažnai tenka būti šalia mirštančio žmogaus. Metu viską ir būnu. Šitaip cirkuliuoja gyvenimas, kurio prasmę bandau atskleisti poezijoje. Vienoje iš savo rinktinių, „Chronos ir Kairos“, rašau: „... Noriu tylos, neklauskite patarimo / Neraginkite nieko daryti / ... Nenoriu jokių pateisinimų ar pasiteisinimų / ... Nenoriu nieko suprasti ar įsiklausyti / ... Noriu būti visiškoje tyloje ... “ Esu sukūręs eilėraščių ir apie mirtį. Mirtis yra dovana, kad suprastume, ką reiškia gyvenimas. Savotiškas slenkstis. Amžina mūsų palydovė. Ji neturi bauginti, nebent tik labai jaunos... Kai Trakų rajone Semėliškių gimnazijos vaikai mintinai mokėsi eilėraščių iš mano knygos, apie mirtį deklamuoti nesiryžo. Užtat be akcento paskaitė mano angliškąjį „Ego eimi“ (išvertus iš senosios graikų reiškia „aš esu“). Tai mane sujaudino...

Antrasis pasaulio lietuvių rašytojų suvažiavimas, Vilnius, 2022. Iš kairės: Rasa Sagė (Olandija), Rasa Matulevičiūtė (Prancūzija), Valdas Aušra (JAV). D. Staponkutės nuotr.

Nuotraukos mano knygoje irgi atstoja eilėrašį. Vaizdas kaip eilėraštis. Brolio namuose gulinėjoje savo poezijos knygoje pastebėjau skirtuką ties eilėraščiu apie mūsų tėvą Algirdą. Rašiau: „Kur sudegė tie jo metai, kurie turėjo būti ...“ Taigi. Pamenu, man buvo septyneri. Tėvas dirbo vyriausioju ekonomistu mėsos kombinate, rėmusiame imtynininkų komandą. Kartą komanda rungėsi su svečiais iš Rytų Vokietijos, irgi imtynininkais, ir tėvą pakvietė vertėjauti. Grįžęs namo, jis iš lėto nusiriša kaklaraištį ir mąslus, susijaudinęs sako mamai: „Įsivaizduoji, Lyda, aš dar atsimenu vokiečių kalbą...“ Man, vaikui, tėvo vertimas tada padarė neišdildomą įspūdį.

Gražu, kai žmogus gali daugiau, nei vien tik atlikti savo kasdienės pareigas. Vienam žmogui paukščio skrydis yra kelios akimirkos ore ir laike, tai yra chronologinis įvykis, o kitam – dangaus ženklas, didis virsmas. Literatūrine kalba užfiksuoti įvykiai ir faktai skamba ir atrodo kitaip. Kažkokia vidinė gija kūrybingam žmogui neleidžia sakyti, pavyzdžiui, „jis atėjo, susitiko, padainavo“.

Norisi įpinti ir emociją, o kartais tiesiog „ ... Sėdėti ir nieko daugiau nedaryti /
Vaikščioti ir nieko daugiau nedaryti / ... Nieko nedaryti ...“.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo,
nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.

www.pasauliolietuvis.lt

